Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI nr. 34 (716) ★ joi 20 august 1959 ★ 8 pagini 30 bani

TRĂIASCĂ 23 AUGUST, ZIUA ELIBERĂRII ROMÎNIEI DE SUB JUGUL FASCIST, CEA MAI MARE SĂRBĂTOARE NAȚIONALĂ A POPORULUI ROMÎN!

In zi de August, douăzeci și trei

ION BRAD

Dați drumul porumbeilor să zboare,
Și cîntecelor toate, cu avînt,
Spre cerul înflorit de sărbătoare
Cu steagurile fîlfîind în vînt.

Aduceți flori aprinse din grădină,
Să zboare ca o ploaie de scîntei
Prin țara potopită de lumină,
In zi de August, douăzeci și trei.

Ea ne-a adus, în loc de avioane,
Zbor de hulubi mai albi ca orice vis,
Și-a dat în lături negrele obloane
Și zare după zare ne-a deschis.

Ea ne-a-nvățat, în loc de plîns, cîntarea,
Și-n locul foamei, traiul din belșug,
Să stăpînim și munții-nalți și marea
Și doine noi să zicem după plug;

Să creștem case zvelte și furnale
Cu care ne-om mîndri din tată-n fiu,
Și în lumini să ne-mbrăcăm ca-n zale,
Să fim în toate ca argintul viu.

Aduceți flori! Lăsați hulubi să zboare!
Cravate roșii, fluturați în vînt!
Noi scriem cu mîndrie și pe soare
Ca pe un zid ce nu-l mai ștergi nicicînd:

„Partidul, scump părinte, să trăiască!
El ne-a dat aripi peste anii grei.
Trăiască țara noastră romînească!
Slăvit fii, August douăzeci și trei!"

Însemnare

Pionierilor de la Casa de copii din Tr. Severin care au strîns de pe miriști 1.960 kg boabe din spice.

S-au desprins din coama grea a verii
Fire înstelate și răzlețe...
Risipind maramele tăcerii,
Zvon de-argint dă cîmpului bineță.

Tînăr stol și-a desfăcut aripa
In cuprinsul miriștii țepoase
Și sub zări, cît bate-n gene clipa,
Fulguiră macii de mătase.

...Din prisnelul brațelor voinice,
Pîrguite-n soare — chihlimbar,
Cresc mănunchiuri doldora de spice,
Rînduite patriei, în dar.

VASILE MANUCEANU

Fierul

Pionierilor de la Școala medie Fetești—Gară care au strîns 10.000 kg de fier vechi.

Dacă vrei să vezi cum fierul fierbe
uită-te la arcul'nalt de jerbe
care, izbucnit din forja trează
fruntea de forjar o-ncoronează.

De-l întrebi, forjarul o să-ți spuie
că mai bună muncă-n lume nu e.
Poți să-l mlădiezi, din fier poți face,
ca din plastilina, tot ce-ți place:
un șurub și o mașină mică,
și, cu plumb la cap, un hop-Mitică;
fier de plug, șenile de tractoare
și aeroplane și vapoare;
săbii scînteind ca raza-n rouă,
tunuri să păzească țara nouă.
...Poți să faci din fier tractor și tun
numai meșterul să fie bun...

Tu să mergi să-l vezi cu ochii tăi
luminat de fieru-n vîlvătăi,
și să vezi, cînd el răzbește greul,
cum din fier se-nalță curcubeul
care, sus ca soarele-n amiază,
fruntea de forjar i-o-ncoronează.

GH. D. VASILE

Pădurea de puieți

Pionierilor din comuna Bonțida, raionul Gheria, care au plantat un mare număr de puieți.

De-o toamnă doar, și înc-o primăvară
Inalți spre cer coroanele rotate.
Cînd vîntul sună-n frunza ta, vioară,
Tu te mlădii cu ramurile toate.

Azi n-ai în tine nici copaci bătrîni
Și n-ai nici luminiș și nici poiene.
Acum nu poți în miezul tău s-aduni
Nici iepuri și nici urși cu mers alene.

Nici iarbă n-ai, nici zmeură, nici mure
Doar păsări mici, în cuib cît pumnul meu.
Dar eu mă pierd de dragul tău, pădure,
Că te-am sădit, colegii mei și eu.

Cînd peste ani vor zăbovi în tine
Cu tabăra, sub cort, mereu voioșii,
Te-i legăna gîndindu-te la mine...
...Și-n vînt vor flutura cravate roșii...

CALIN MARIN

In cinstea zilei de 23 August a avut loc duminică la Palatul pionierilor din București,

Focul de tabără al „Scînteii pionierului"

Asaltînd mica baterie antiaeriană de la Otopeni, hitleriștii, al căror număr era covîrșitor față de cei cîțiva artileriști, le cerură să se predea. Dar ostașii romîni, care la chemarea Partidului Comunist întorseseră cu hotărîre armele împotriva fasciștilor, refuzară. Era în ziua de 25 august 1944. Hotărîți să reziste, ostașii noștri făcură să vorbească tunurile. Cînd isprăviră obuzele, se încleștară pe paturile armelor. Iar cînd și ultimul cartuș porni, trecură la baionetă, luptînd cu îndîrjire pînă la ultimul om. Sfîrșitul i-a surprins în plină bătălie; au căzut eroic, cu demnitate. Au căzut gîndindu-se la viitorul luminos al patriei, la viața fericită care se zămislea în acele clipe.

Dictatura militaro-fascistă fusese însă răsturnată astfel că, loviți cumplit de formațiunile de lupta patriotică și de armata romînă, hitleriștii au fost siliți să dea bir cu fugiții. Insurecția armată, organizată și condusă de P.C.R. în condițiile înaintării victorioase a armatei sovietice, izbîndise".

Cuvintele tovarășului maior A. Petre răsunau limpezi în minunata poiană din apropierea bazinului de înot. Aliniați în careu, sutele de pionieri participanți la focul de tabără al „Scînteii pionierului" îl ascultau încordați. Se aflau aici și cele două grupuri de pionieri care vor merge — unul în Cehoslovacia și altul în Ungaria — pentru a depune coroane de flori la monumentele ridicate în memoria ostașilor romîni căzuți pe acele locuri în lupta pentru zdrobirea fasciștilor. Faptele gloriosului 23 August 1944 aprindeau în ochii copiilor luminițe de mîndrie și de emoție. Iordache Radu, din clasa a IV-a a Școlii de 7 ani nr. 80, impresionat de dramatica evocare, și nevrînd să scape nici un cuvînt, ajunsese pe neștiute lîngă scenă. Peste cîteva minute însă Iordache avea să-și exprime, prin glasul viorii, adîncile sentimente. Dar nu numai Iordache ci toți pionierii care au urcat apoi treptele scenei în cadrul programului artistic, au cîntat mai bine ca oricînd: și cei de la Casa de cultură a tineretului din raionul Tudor Vladimirescu, și cei din formația de acordeoane a Palatului pionierilor, toți.

După aceea, așa cum e firesc, au început vesele și interesante întreceri. Frații gemeni Pleșca Mircea și Pleșca Ștefan, din clasa a VI-a a Școlii de 7 ani nr. 95, care au participat și anul trecut la focul de tabără al „Scînteii pionierului", spun:

— E minunat la acest foc de tabără. De-acum, ne-am învățat cu el și-l așteptăm an de an!

Flăcările focului de tabără au izbucnit, în mijlocul ovațiilor entuziaste, la orele 20 exact și, o dată cu el, a început și concursul de recitări și cîntece. In lumina puternică a focului, glasurile copiilor făcură să răsune emoționante poezii și cîntece închinate lui 23 August.

Era atîta tinerețe în poiana aceea... Doar un singur tovarăș — un profesor vîrstnic — avea părul cărunt. Dar tocmai el era printre cei mai veseli, mai entuziaști, într-un cuvînt, printre cei mai tineri!

Tradiționalul foc de tabără al „Scînteii pionierului" i-a reunit așadar din nou pe pionieri în cinstea lui 23 August. Aceasta însă s-a întîmplat nu numai în București. Exact în aceeași zi și la aceeași oră, la Tg. Mureș, la Cîmpulung Moldovenesc și în alte localități din țară, pionierii au aprins, în cinstea lui 23 August, focuri de tabără ale „Scînteii pionierului". Și acolo au răsunat cîntece și poezii în cinstea lui 23 August, și acolo pionierii s-au distrat, au fost veseli.

Mulțumim din inimă Partidului

Casa noastră

Ne-am strîns toți trei frații în jurul mesei, să scriem gazetei noastre dragi. Vrem să-ți împărtășim și ție, dragă „Scînteia pionierului", una din bucuriile noastre.

Nu de mult, ne-am mutat pe strada principală într-o casă nouă. Avem camere spațioase, cu ferestre mari și luminoase. La casa noastră am ajutat și noi. Eu și cu sora mea Ana, pionieră în clasa a V-a, am cărat scînduri și cărămizi, iar Ileana, care e pionieră în clasa a III-a, a dat ajutor la cernutul pietrișului. Acum ne-am apucat să lucrăm la grădinița din fața casei. Am săpat, am aranjat rondurile, am pus răsaduri de flori. Vom semăna iarbă și vom împrăștia nisip pe aleea grădiniței. Vrem ca grădina casei noastre să fie cît mai curînd plină cu flori.

Noi și părinții, colectiviști la G.A.C. I Mai, sîntem tare bucuroși. De cînd avem gospodărie colectivă în comuna noastră, mulți oameni și-au ridicat case noi, și-au luat mobilă... Ne-am făcut și noi casă nouă, ne-am cumpărat haine frumoase, cărți.

Pentru tot ce avem azi, mulțumim partidului, care ne ajută ca viața noastră să fie tot mai bună, mai plină de bucurii.

MUNTEANU ANA, cl. a V-a
MUNTEANU ILEANA, cl. a III-a
MUNTEANU VASILE, cl. a VI-a
Școala de 7 ani, comuna Gilău, raionul Cluj

OMUL CU GEANTA DE PIELE

— Poștaa! A sosit poștașul!

Bucuros, cetățeanul la poarta căruia s-a oprit omul cu geanta de piele iese în prag să-și primească scrisoarea, ziarul la care este abonat, ori mandatul poștal.

Este acesta un lucru neobișnuit? Nu, nu este un lucru neobișnuit. Factorul poștal face parte din viața noastră de zi cu zi. Ne-am învățat cu el, ni se pare firesc să-l intîlnim pretutindeni, cu nelipsita-i geantă de piele. Dar oare cîți ne-am gîndit că, în afară de veștile de la rude sau de la prieteni, el poate să ne aducă și alte vești? Aceasta, pentru că poștașul, în drumul său, citește... Citește o carte nemaipomenit de interesantă: cartea cartierului său. Iată, ne aflăm, de pildă, în „distanța", adică în sectorul factorului poștal Marin Constantin, de la oficiul P.T.T. București 26. Cu geanta de piele ticsită de ziare și cu teancul de scrisori în mînă, se află la începutul unei zile de muncă, gata de drum. Să-l însoțim.

Nici nu pășește bine pragul oficiului, că și încep povestirile. Aceste enorme blocuri muncitorești din cartierul Bucureștii Noi nu existau acum 15 ani. Le-a văzut crescînd sub ochii lui, așa cum a crescut, în locul unei gropi plină de gunoaie, impunătoarea clădire a cinematografului „Infrățirea între popoare".

— Poștaaa! A sosit poștașul!

Oamenii îl întîmpină cu plăcere. La rîndul său, omul cu geantă de piele e gata să schimbe o glumă cu ei. Dar el știe; nu întotdeauna a fost așa. Cu cincisprezece-douăzeci de ani în urmă, altfel arătau chipurile celor care primeau scrisori. Poștașul își amintește: erau scrisori în care expeditorii vorbeau despre boli, foamete, concedieri, război... Astăzi, ajunge să vezi numai teancurile de ilustrate pe care oamenii muncii le trimit de la odihnă — ca să-ți dai seama că altfel stau lucrurile!

Iată noutăți frecvente în scrisorile de astăzi pe care le primesc sau le expediază oamenii muncii: „Saluturi de la Eforie!" „Am primit apartament într-un bloc muncitoresc!" „Am luat examenul de stat!"...

— Poștaaa! A sosit poștașul!

Știe poștașul: cu cincisprezece ani în urmă, pe aici te înecai literalmente în noroaie. Acum, în anii puterii populare, cuvîntul „periferie", devine sinonim cu „grădină"...

Dar poștașul mai are și alte bucurii. Pe străzile din sectorul său apar numere noi, deci case noi. Nu de mult, pe strada Ion Șulea, la numerele 6 și 8, și pe strada Crișan, la numerele 1 și 3, au apărut locuințe noi, ridicate cu împrumut de la stat. E vorba de patru case ca patru bijuterii. Tovarășul Cazacu Petre, maistru la fabrica de cărămidă „Victoria muncii", nu se mai satură privindu-și locuința cea nouă (Str. Ion Șulea 8).

— Poștaaa! A sosit poștașul!

Tovarășul Marin Constantin trece mai departe. Ici lasă un ziar, dincolo o scrisoare, culegînd în schimb impresii de neuitat. Printre acestea, și bucuria cu care pensionarii, cărora el le aduce pensiile în fiecare lună, vorbesc despre hotărîrea partidului în legătură cu majorarea salariilor și pensiilor.

„E minunată meseria mea și n-aș schimba-o pentru nimic în lume", spune tovarășul Marin. Pe pieptul lui, strălucește insigna „Pentru merite în serviciul poștei și telecomunicațiilor".

— Poștaaa! A sosit poștașul!

AL. OVIDIU ZOTTA

Pionieri, elevi și studenți! Invățați cu pasiune, însușiți-vă cuceririle științei și culturii! Pregătiți-vă temeinic spre a deveni harnici și pricepuți constructori ai socialismului în scumpa noastră patrie.

RAPORTĂM PARTIDULUI

STIRI

In cinstea zilei de 23 August, pionierii de la Școala medie din Simeria au strîns o tonă de fier vechi mai mult decît plănuiseră.

Numai intr-o singură zi pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Gilău, raionul Cluj, au strîns peste 600 de kg de spice de pe ogoarele colectivei și le-au predat la arie.

100 kg de boabe de grîu au ieșit din spicele adunate de pionierii de pe miriștea gospodăriei colective din comuna Bonțida regiunea Cluj.

„Să înflorească toate florile din grădina școlii în cinstea zilei de 23 August", și-au spus pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Băcia, regiunea Hunedoara, și au pornit să planteze răsaduri și să ude florile și iarba.

4.000 kg fier vechi au predat pionierii de la Școala de 7 ani din Ștefănești, regiunea Pitești, numai în ultimul timp.

Pionierii Școlii medii nr.1 din Găiești au ridicat într-o singură zi, 1.800 snopi pentru batoză.

900 de ore înseamnă ceva mai bine de 33 de zile. Ele reprezintă contribuția pionierilor din Techirghiol, regiunea Constanța, la înfrumusețarea șoselei care duce spre Eforie.

MÎINI DE AUR

Cînd tovarășul Dumitru Dumitru, directorul gospodăriei agricole de stat Pietroiu, vorbește despre pionierii din tabăra care ființează pe lîngă secția Gildău a gospodăriei, fața i se luminează.

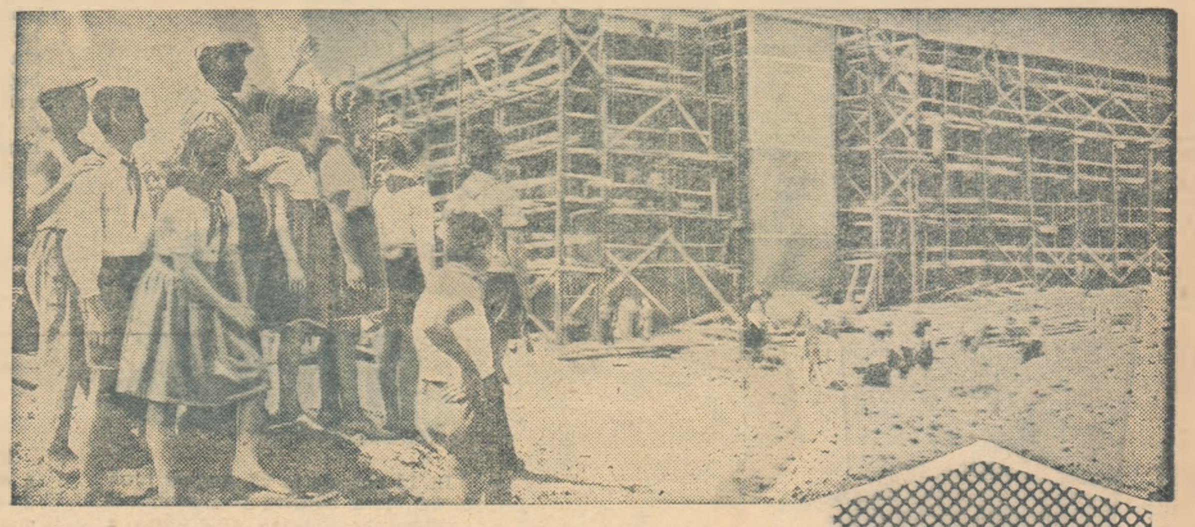
— Pionierii noștri au mîini de aur, spune dînsul. Pe ajutorul lor, poți să te bizui !..

Despre aceasta ar putea vorbi, bunăoară, și aceste rînduri, așternute simplu, fără înflorituri, în jurnalul de tabără :

„22 iulie. SPIC CU SPIC, PATRIEI SNOP! Răspunzînd chemării am pornit azi din nou, pe miriști, să culegem spice. Eram 38 de pionieri. Ne-am întrecut și de data asta, ca să vedem cine strînge mai multe. Zaharia Constantin ne-a depășit pe toți. Printre cei mai buni se numără azi și Dima Elena, Petre Gica, Găvenea Margareta și alții. Cu ce bucurie ne-am dus apoi cu spicele la treier, și după aceea la cîntar. Cu cele ce-am strîns azi, în „pușculița" noastră s-au adunat 1.350 kg boabe din spice..

La aceasta aș putea adăuga o mărturie mai nouă a hărniciei acestor pionieri, fii de colectiviști din Șocariciu, Pietroiu, Jegălia și Gildău, din regiunea Constanța. I-am văzut, într-una din zilele trecute, la strîns cartofi, tot la gospodăria de stat. Nu erau mai mulți de 36. Dar parcă numărul contează ? Să-i fi văzut la lucru! Gheorghe Anelia din Pietroiu, președinta detașamentului 2, lucrînd împreună cu Minea Mihai din Jegălia, au făcut mai mult de 20 de coșuri. Au trecut, apoi, să-i ajute și pe ceilalți din detașament. Mai vrednici s-au arătat, însă, a fi cei din detașamentul 1, a cărui președintă e Stancu Alexandra. In detașamentul ei au fost mai mulți cei care au dat 20 de coșuri de cartofi. In ziua aceea au recoltat peste 5.000 kg de cartofi. Cu ceea ce au mai recoltat în celelalte zile, au ajuns acum la 43.934 kg.

..Nu greșește tovarășul director al G.A.S., spunînd despre prețioasele lui ajutoare, pionierii, că au mîini de aur. Rodul bogat al hărniciei lor pionierești, e răspunsul pentru zilele senine de vacanță pe care și le petrec în tabără, e cinstirea pe care ei o dau măreței zile de 23 August!

Constructori și pionieri... Privesc cu mîndrie. Incă o zi, două și schelele vor fi date la o parte. Constructorii sînt bucuroși că au izbutit să isprăvească noua școală în cinstea zilei de 23 August. De asemenea și pionierii de la Școala de 7 ani nr. 77 din București, pentru că la construcția școlii și-au dat și ei contribuția, ajutîndu-i pe constructori.

CONDUCTA

S-a întunecat. Fulgerele au început să brăzdeze cerul și, după cîteva tunete puternice, au prins să cadă stropi grei și repezi. A început ploaia !

Din casă, pionierul Scarlat Gheorghe, din clasa a V-a a Școlii de 7 ani nr. 10 din Buzău, aruncă o privire pe geam. Nimic neobișnuit, își zise el. „Plouă ca de atîtea alte dăți" și continuă să citească cartea pe care o avea în față. Dar, nu trecu mult, și se repezi din nou la geam. Apa umpluse strada și curgea în valuri. Gîndul că s-a umplut șanțul pe care pionierii îl săpaseră zilele trecute pentru conducta de apă, îl sperie. „Ce tare plouă! Apa o să dărîme marginile șanțului și o să strice tot ce am lucrat noi". Nu știa ce să facă. Să plece? Plouă prea tare! Să rămînă în casă? In nici un caz! Repede, se îmbrăcă, luă o găleată și ieși. Ploaia rece îl înfioră dar o luă la fugă spre școală. In drum îl strigă pe Dumitrescu Paul, pe Matei Florica și pe alți cîțiva.

Peste cîteva minute, pionierii erau la locul cu pricina. Ploaia încetase. In șir, copiii scoteau apa din șanț. Gălețile pline cu apă treceau repede din mînă în mînă. Cu fiecare găleată șanțul se golea.

Strădania lor n-a fost zadarnică. Peste o zi-două, conducta de apă a putut fi instalată.

Mulțumim din inimă Partidului

Tatăl meu a murit în războiul de eliberare a Romîniei de sub jugul fascist, iar mama n-a mai trăit decît cîțiva ani după aceea. Noi, cei trei frați am fost dați, din grija partidului, la cămin. Acum unul dintre frații mei este tehnician. După ce voi termina clasa a VII-a, și eu vreau să urmez școala de meserii.

Scriu acum din tabără, de la Rîmnicu Vîlcea. Și în vara aceasta m-am distrat minunat. Aici, la munte, am mers în excursii, am organizat jocuri, am făcut sport.

Anul trecut, împreună cu mulți pionieri din țara noastră, am fost în tabăra de la Sitnom din Cehoslovacia. Acolo mi-am făcut mulți prieteni. Cu doi ani în urmă am fost la mare, la Eforie. Acestea sînt zile de vacanță pe care n-am să le uit niciodată.

Mă străduiesc să învăț cît mai bine, să fiu exemplu la disciplină. Aș vrea și în felul acesta să-mi arăt recunoștința către partidul nostru, care mi-a fost părinte. La cămin nu ne lipsește nimic, nici îmbrăcămintea, nici hrana bună, nici cărțile și caietele. De aceea, aș dori, cu ocazia sărbătorii eliberării Romîniei de sub jugul fascist, să transmit partidului nostru drag mulțumiri fierbinți pentru copilăria mea fericită și un călduros salut voios de pionier.

Pioniera OTARAȘANU IOANA
Rîmnicu Vîlcea

CEI 48

— Salut voios de pionier! Tovarășe președinte de detașament, grupa I-a a detașamentului clasei a VII-a A, raportează: toți pionierii din grupa noastră au promovat. Rezultatele la examenele de absolvire au fost bune.

Acum ne pregătim pentru examenele de admitere la școlile profesionale. Damian, Dorel și Liliana au format o grupă de învățătură, vor să dea examen la Școala profesională de ucenici a uzinelor de produse sodice. Bertea Ecaterina vrea să dea examen la Școala pedagogică de doi ani, învață împreună cu Doina.

★

— Grupa a doua, detașamentul clasei a VII-a A, raportează: toți am absolvit cu note bune. Nici o medie sub nota 8. Grupa I-a și a II-a vom organiza cîteva discuții între pionierii care se pregătesc să meargă la aceeași școală.

★

— Grupa I-a a detașamentului clasei a VII-a B, raportează: Deși în grupa noastră au fost pionieri cu note slabe, am reușit să promovăm cu toții și mulți cu note foarte bune. Ionescu Dorina avea 4 la matematică și la limba romînă. Ne-am ocupat în mod special de ea, iar Gabriela a ajutat-o cel mai mult. Acum, Dorina are numai note de 7.

★

— Grupa a II-a a detașamentului clasei a VII-a B, raportează: toți sîntem absolvenți. Băiașu Dorel și Fărcășanu Florin, au luat și ei note bune. Disciplina, din cauza căreia și notele erau slabe, s-a îmbunătățit. Ne pregătim cu toții pentru examenele de admitere în școlile profesionale.

★

— Salut voios de pionier! In numele celor două detașamente ale claselor a VII-a A și B, raportează președinta de detașament Popovici Constanța.

In anul școlar 1958—1959, la Școala de 7 ani nr. 1 Rîmnicu Vîlcea, în clasele a VII-a ne-am înscris 48 de elevi, am frecventat cursurile toți și în întregime ne-am prezentat la examenul de absolvire. 18 pionieri au luat numai note 9 și 10, iar 11 pionieri 8,9 și 10. Angajamentul nostru a fost „nici o medie de 5" și l-am respectat. Dintre cei 48 de elevi, toți sîntem pionieri. Către sfîrșitul anului școlar detașamentul clasei a VII-a B a cîștigat steagul de fruntaș pe unitate.

Toți pionierii au înțeles că numai învățînd cu hărnicie își cinstesc cravata roșie și răspund grijii partidului care ne-a dăruit o viață fericită și ne pregătește un viitor luminos.

Salut voios de pionier!

★

N. R. Cititorii și-au dat desigur seama, că rîndurile de mai sus reprezintă un raport imaginar. Datele acestui material, însă, adică faptele și personajele sale, sînt absolut exacte. Ii felicităm pe acești 48 de pionieri din Rîmnicu Vîlcea și le urăm succes și pe mai departe!

E. CIRMACIU

FRUNTAȘI

In cinstea zilei de 23 August, pionierii raionului „23 August" din București au strîns 25.000 kg fier vechi.

25.000 de kilograme! E greu să crezi că doar întîmplător fruntașii sînt pionierii din acest raion, copiii muncitorilor de la Uzinele „23 August", „Republica", „Titan" și a zecilor de întreprinderi din această cetate industrială a Capitalei. Cei care i-au auzit vorbind pe părinții lor de atîtea ori despre valoarea fiecărui kilogram din acest metal prețios industriei, și-au propus ca o sarcină de onoare să fie printre cei dintîi care să cinstească astfel ziua de 23 August. De fapt, pentru cei mai mulți dintre pionierii aceștia, strîngerea fierului vechi nu este doar o sarcină deosebită, ci și o preocupare obișnuită.

— Ioane, tu cît ai strîns ?

— Pînă acum trei roabe. Le-am dus la școală. Dar tu ?

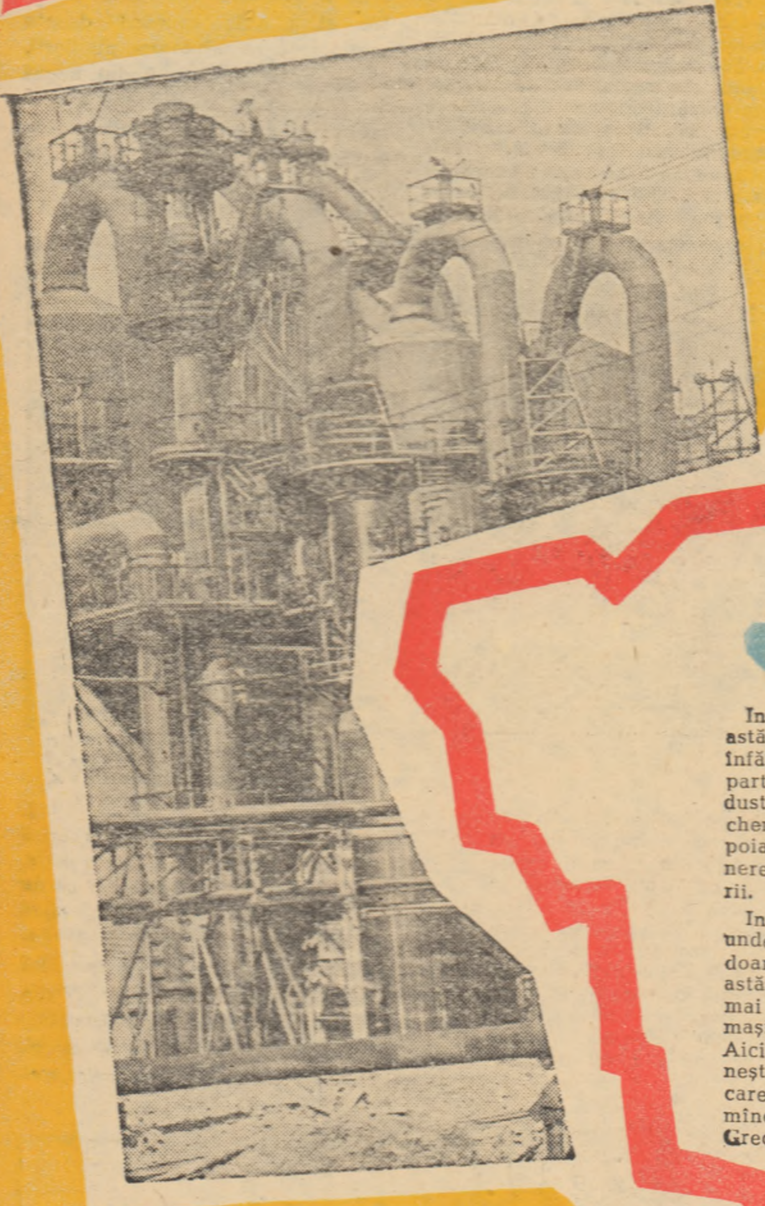
— Numai două. Dar mai descopăr eu cîte ceva!

Dialogul al cărui subiect e subînțeles, are loc între Petre Gheorghe și Stan Ion, pionieri din clasa a VII-a a Școlii de 7 ani nr. 67 din acest raion. Asemenea instantanee nu-s greu de surprins pe orice stradă a cartierului. In afara acțiunilor organizate de taberele locale, fiecare pionier a descoperit prin gospodărie sau împrejurimi, cîte un mic „depozit". Lucia Carmalîu și Alexandru Fundulea de la Școala de 7 ani nr. 67 au transportat fierul vechi cu ajutorul unei roabe vechi. Alții au venit cu fel de fel de cărucioare încărcate ochi. Dar nu numai bucățile mai mari de fier vechi ci și cel mai mic obiect e de luat în seamă. Chiar și cazanul cel vechi sau cutiile de conserve pe care le-a adus mica pionieră dorina Anton au contribuit la cele 25.000 de kg. pe care le-au predat pionierii.

★

Intr-una din aceste zile, o delegație de pionieri din Școlile de 7 ani 47, 50, 57, 61 și 64 — școli fruntașe pe raion în acțiunea de strîngere a fierului vechi, s-a prezentat la Comitetul raional de partid, pentru a raporta realizarea lor în cinstea măreței noastre sărbători.

15 ani de realizări

BAIA

Cînd privești acest colț de țară, nu poți să nu te gîndești la Maramureșul „vestit" odinioară prin mizeria în care erau ținuți localnicii. In minele înșirate ca o salbă de mărgele la poalele munților, minerii băimăreni munceau în condiții neomenești. Țăranii piereau de pelagră, iar în Țara Oașului din trei copii doar unul apuca să zică „mamă". Rare erau satele cu școli, rari erau doctorii...

Azi, cei cîteva sute de mii de locuitori ai acestei regiuni, romîni, maghiari, ucrainieni, germani, trăiesc o viață nouă, înfloritoare. Nu mai există sat fără școală, fără asistență sanitară. Aici s-au deschis și numeroase școli în limbile minorităților naționale. S-a dezvoltat industria ; peste 50 de întreprinderi noi s-au creat în acești 15 ani. Minele au fost modernizate. Și viața culturală este astăzi bogată : 468 cămine culturale, opt case de cultură, mii de biblioteci, cinemato-

ORADEA

In anii puterii populare, și în această regiune au avut loc prefaceri adînci, industria orădeană luînd o largă dezvoltare. In locul micilor ateliere s-au ridicat noi fabrici. Mașinile unelte fabricate în prezent la Uzinele „Infrățirea" sînt cunoscute și peste hotare. Și bogățiile subsolului sînt astăzi valorificate. In cele șapte mine de cărbune, datorită mecanizării muncii, producția a crescut față de 1950 cu 93,6 la sută.

ARAD

In 15 ani, de la 23 August pînă astăzi, țara noastră și-a schimbat înfățișarea. Politica înțeleaptă a partidului și guvernului de industrializare socialistă a țării a chemat la viață regiuni mult înapoiate în trecut, a făcut să întinerească bătrînele orașe ale țării.

In vechiul oraș Arad, acolo unde în urmă cu zece ani se aflau doar vreo șapte ateliere mici, astăzi s-a înălțat una dintre cele mai moderne fabrici — fabrica de mașini-unelte „Iosif Rangheț". Aici se produc strungurile romînești, frezele, mașinile de broșat, care au dus faima industriei romînești departe peste hotare, în Grecia, Turcia, R.P. Chineză. R.P.D. Coreeană, Finlanda, Austria, R.F. Germană, R. Cehoslovacă. Iată ce scrie de pildă o firmă egipteană despre strungurile romînești : sînt mai bune decît tipurile similare americane și britanice".

HUNEDOARA

Măreață ești Hunedoară, cetate a oțelului romînesc ! Cine nu te-a văzut de cîțiva ani, azi nu te mai recunoaște. Te-au schimbat oamenii harnici care, la îndemnul partidului, au creat aici un oraș nou. Un oraș industrial : fabrică de oxigen, fabrică de aglomerare a minereului, fabrică de dolomită, încă o termocentrală, marea uzină cocsochimică (construcția tineretului), furnalul de 700 metri cubi (a cărui producție este de o dată și jumătate mai mare decît cea pe care o dădeau la un loc toate furnalele existente în anii 1937-1944), noua oțelărie electrică, uriașa construcție a Bluminqului etc. Alături de ele a apărut și noul oraș cu locuințe încăpătoare, luminoase, cu școli, creșe și grădinițe de copii, cu teatru și stadion. Astăzi în noul oraș muncitoresc sînt 12.402 locuitori.

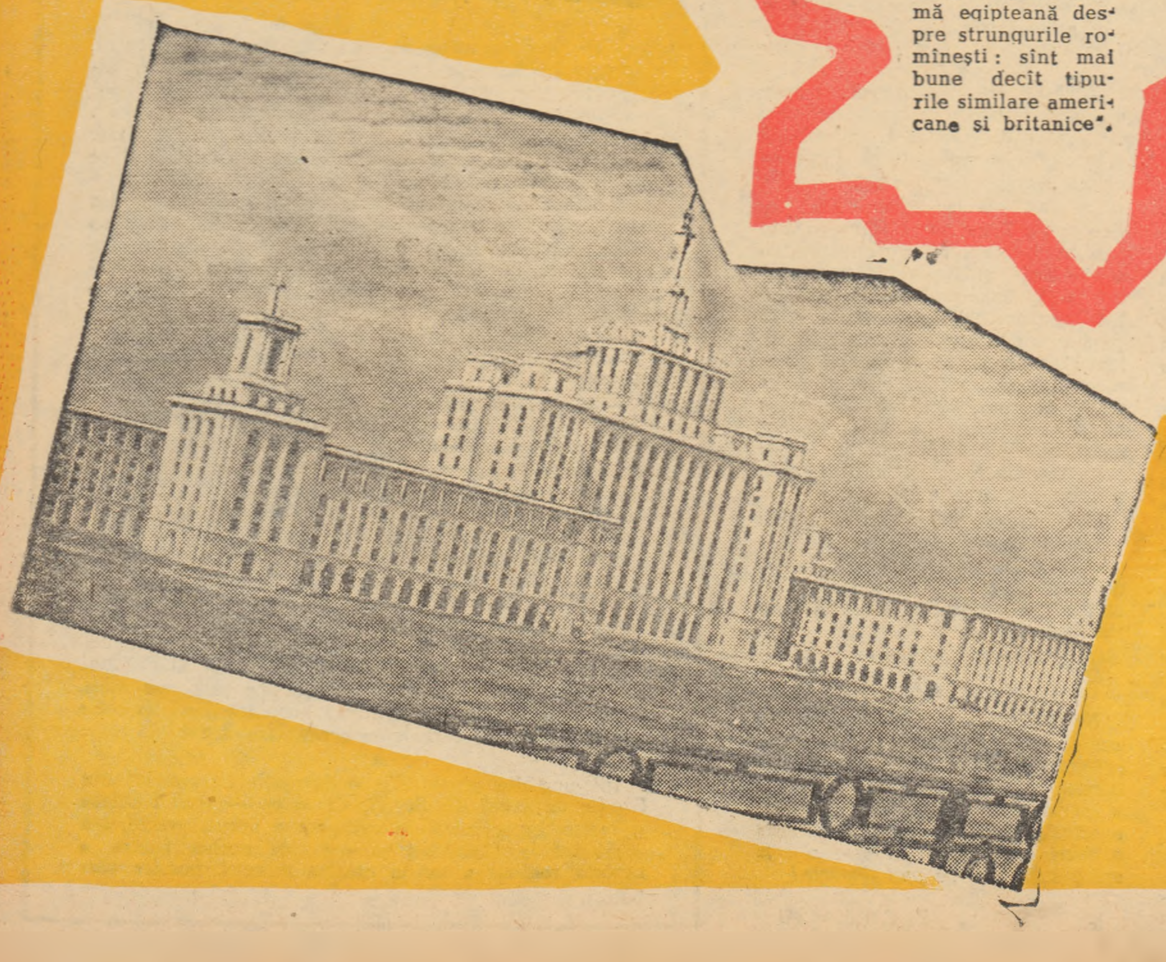
CRAIOVA

A încetat să mai fie un simplu orășel pe harta țării noastre. S-au înălțat aici numeroase întreprinderi printre care și Uzinele metalurgice „7 Noiembrie" care produc cele mai variate unelte agricole.

Pe locul unde acum 10 ani era un mic atelier în care se fabricau roabe, s-a înălțat vestita uzină „Electroputere". Motoare electrice, transformatori de mare putere, electrocare, aparataj electric de cea mai bună calitate pornește azi pe poarta acestei uzine. Colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri ai Uzinelor „Electroputere" fabrică azi, pentru prima dată în țara noastră, puternice locomotive electrice Diesel ce vor merge ca fulgerul pe drumurile de fier ale țării.

Drumul pînă la locomotive electrice este un drum nu prea ușor. El a fost străbătut însă în numai 10 ani. Craiova, un fost tîrg neînsemnat, este astăzi un puternic centru industrial.

Și nu numai atît. Craiova a devenit în anii puterii noastre populare și un puternic centru universitar. An de an, pornesc de aici către ogoarele și uzinele patriei tot mai mulți tineri specialiști în domeniul agriculturii, al electrotehnicii și mecanicii.

fac azi setea de
au cunoscut în
atarea.
at popular a
unei vieți tot
ilor muncii din
re, indiferent de

TORIA

ători sînt anul
ictoria : cea de-a
a eliberării Ro-
niu de cînd s-a
nidă la temelia
ialist. Marele
„I. V. Stalin"
orașul său mun-
poalele Făgăra-
tîlneai în trecut
ibă de pădurar,
de blocuri mo-
, creșe, cămine,
x comercial și
Harnicii con-
n întrecere cu
atului : în cins-
ugust chimiștii
i multe pro-
ctorii dau chi-
cultural, 25 de
și un hotel mo-

EȘTI

a patriei noas-
frumusețează cu
ta Casă a Scîn-
ere de locuințe
ureștii Noi, Fe-
ul Muncii, au
ile orașului. Iar
iului a devenit
prin bulevardele
de blocuri ce
n complexul de
ernizare a Căii
flă în plină des-
i la toate aces-
fabrici și uzine
te, care au făcut
astră un mare
zinele „Semănă-
primelor combi-
inele „Mao-Tze-
ărora au pornit
onstruite în țara
de Confecții
ghiu Dej", înălța-
Dealul Cotroce-
produse sînt as-
nă în cele mai
ale patriei; Uzi-
oteasa", „Vasile
„Electroaparataj"

ă s-a îmbogățit
edificii cultural-
de Operă și Ba-
vară 23 August,
Marele stadion
capacitate de
tc. Bilanțul celor
zine noi, școli si
instituții noi de
agazine, cartiere
e moderne.

BICAZ

Privește aici, în nordul țării, pe malurile Bistriței. Zeci de mii de muncitori, în frunte cu comuniștii, au venit aici să dea viață sarcinii dată de partid : construirea hidrocentralei „V. I. Lenin". Harnicii constructori au săpat în stînca muntelui marele tunel de aducțiune a apei și au înălțat un gigantic baraj care va ține în frîu 1 miliard 200 milioane metri cubi de apă, (atît va avea lacul de acumulare). In curînd, de la Bicaz va porni spre satele moldovene lumina.

ONEȘTI-BORZEȘTI

Și aici, pe malurile Trotușului, au apărut orașe noi al căror nume îl auzim și-l folosim tot mai des. Onești-Borzești, Săvinești, Roznov. Marele complex industrial Borzești-Onești va da patriei produse în valoare totală de 2 miliarde 600 milioane lei anual. Combinatul va produce anual 50.000 tone cauciuc sintetic, 36.000 tone policlorură de vinil, 45.000 tone sodă electrolitică. Adăugați la acestea produsele marelui combinat chimic de la Săvinești, ale fabricii de îngrășăminte azotoase de la Roznov etc. Pentru muncitorii de aici s-au înălțat orașe noi. Noul oraș socialist Onești, de exemplu, are de acum peste 600 de apartamente.

PLOEȘTI

Orașul înconjurat de turlele sondelor de țiței, trăiește azi o viață intensă. Pînă în 1944 aproape toate instalațiile de foraj erau aduse cu bani grei din străinătate. Astăzi ele sînt fabricate de noi, de harnicii muncitori ai Uzinelor „1 Mai" din Ploești și de celelalte uzine de utilaj petrolifer din țară. Extragerea țițeiului a devenit astăzi o problemă de știință. La Ploești s-a creat un institut de proiectări de schele, un institut de instalații petrolifere, și un mare institut pentru cercetări petrochimice.

GIURGIU

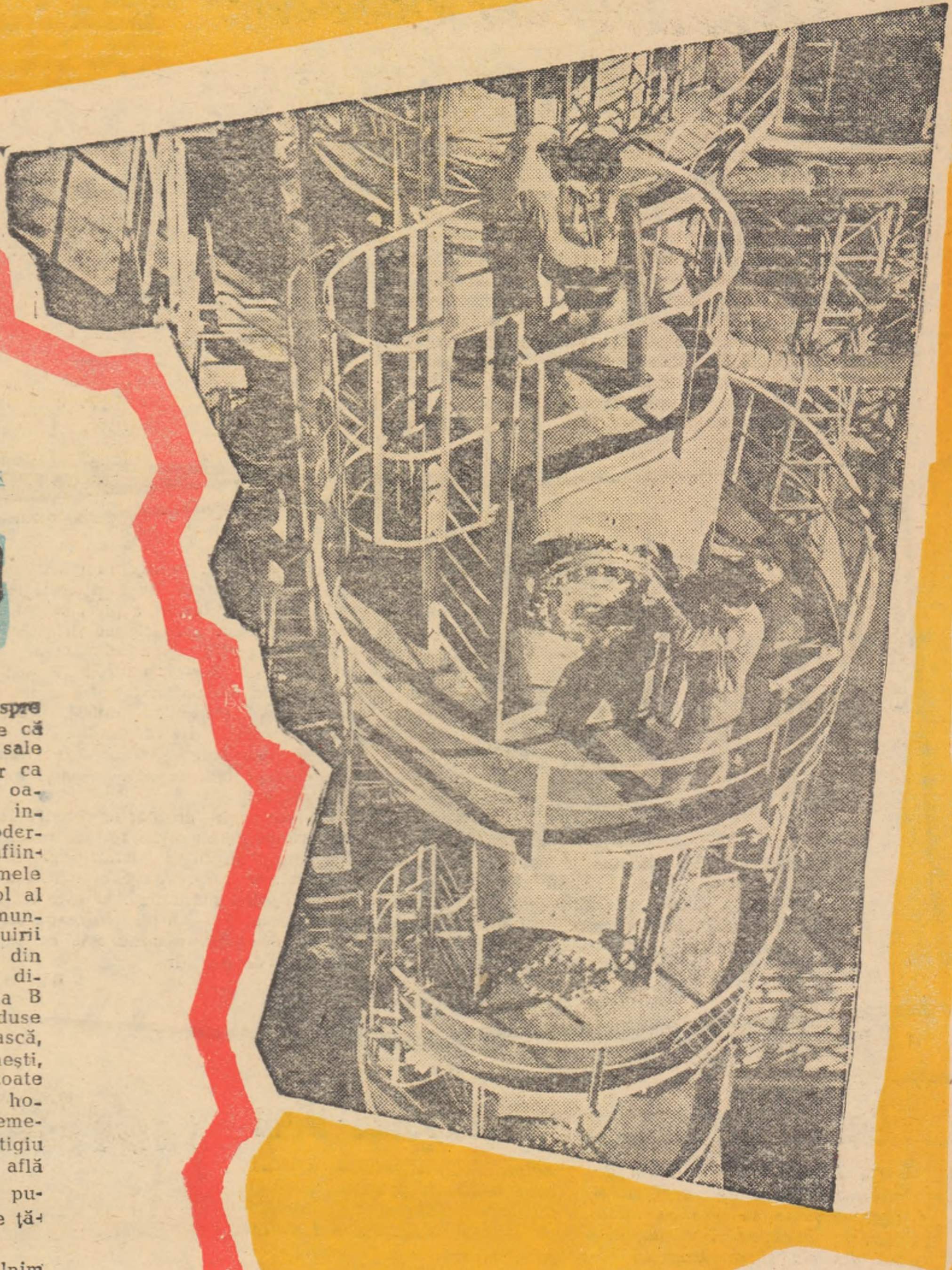
De aici se arcuiește peste Dunăre „Podul Prieteniei", inaugurat la 20 iunie 1954, care leagă plaiurile celor două țări ale căror popoare frățești construiesc socialismul.

IAȘI-BÎRLAD

Bătrînul Iași, orașul despre care se spunea înainte vreme că trăiește doar din amintirile sale istorice, este astăzi mai tînăr ca oricînd. Tinerețea i-au dat-o oamenii noi care au renăscut industria, reconstruind sau modernizînd fabricile existente, înființînd altele noi. Astăzi numele orașului Iași este un simbol al vieții, al sănătății oamenilor muncii. Și aceasta datorită construirii primei fabrici de antibiotice din țară. Penicilina, aureomicina, dicilina, streptomicina, vitamina B 12 și numeroase alte produse descoperite de mintea omenească, pentru apărarea vieții omenești, pornesc astăzi de aici spre toate colțurile țării și chiar peste hotare. Iașul se bucură, de asemenea, de un binemeritat prestigiu cultural și științific : aici se află astăzi unul dintre cele mai puternice centre universitare ale țării.

Ceva mai la sud, întîlnim Bîrladul, Și în acest vechi tîrg moldovenesc în care niciodată nu se întîmpla nimic, pulsează azi o viață tumultoasă. Aici se află marea fabrică de rulmenți utilată în întregime cu cele mai moderne mașini sovietice. Aici, prin grija partidului, s-a înălțat un nou complex școlar în care învață peste 2.000 de elevi.

Iașul, Bîrladul, foste orașe „patriarhale" s-au trezit la viață.

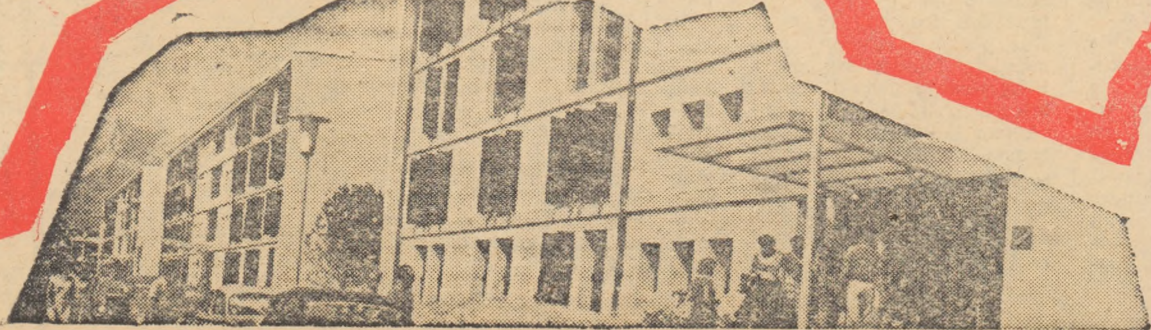
CHIȘCANI

Și aici apare astăzi un nou oraș. Fostul sat de pescari de pe malurile Dunării devine un important centru industrial. Cu fiecare zi înaintează lucrările marelui combinat de prelucrare a stufului. Pentru prima dată marea și inepuizabila bogăție a Deltei, stuful, va fi valorificată. Ea va aduce țării venituri însemnate.

CONSTANȚA

Dobrogea de ieri : pe de o parte seceta pustiurilor nisipoase, pe de alta malaria ce secera viețile locuitorilor de pe malul Dunării sau din valea Carasu.

Dobrogea de azi : grădină înfloritoare a țării. Irigațiile au gonit pustiul ; medicii au gonit malaria ; țăranii muncitori s-au unit în colective (la 19 octombrie 1957 întreaga regiune a fost colectivizată) și pe masa lor vezi astăzi pîine albă, rumenită. Oamenii muncii au izgonit pe cei ce huzureau din truda poporului și au construit pe litoral zeci de blocuri pentru odihna adevăraților stăpîni, oamenii muncii. Dobrogea nouă, socialistă, asemeni întregii țări, crește și se dezvoltă prin grija partidului și guvernului nostru.

Maistrul oțelar

— De multe ori cînd cineva mă întreabă cîți ani am, sînt îndemnat să răspund: 15. Pe ceilalți 18 nu vreau să-i mai socotesc pentru că ei îmi amintesc lucruri triste: argat (la chiaburii din satul meu natal), flămînd, (niciodată nu mîncam să mă satur), neîmbrăcat (mă apuca iarna în picioarele goale) iar ca locuință — un bordei.

...Comunistul Aurel Stanciu povestește tinerilor care învață să plămădească oțelul aici la Combinatul Siderurgic Hunedoara, despre tinerețea sa grea, nefericită. Tinerii îl ascultă, privesc la hainele de protecție cu care sînt echipați, la cuptoarele electrice moderne în care fierbe oțelul, se gîndesc la locuințele lor din „Orașul Muncitoresc". E alta viața lor de astăzi

— 23 August a însemnat totul pentru mine! spune comunistul Aurel Stanciu.

Într-adevăr. De la 23 August, viața lui, asemeni vieții tuturor oamenilor muncii, a intrat pe un nou făgaș. A plecat de la chiaburi. Apoi, la îndemnul organizației de partid din sat, a plecat la Hunedoara. A început să lucreze la oțelărie ca muncitor necalificat. Dar tovarășii săi de muncă, comuniștii și utemiștii, l-au ajutat să învețe, să pătrundă tainele minunatei meserii de oțelar. S-a calificat topitor, apoi a devenit prim-topitor la cuptorul 3. Nu de mult, s-a întors din U.R.S.S. unde timp de două luni a fost la specializare. De la oțelarii sovietici, prieteni dragi, a învățat multe.

Acum, cine dorește să-l întîlnească, să vină la noua oțelărie. E maistru oțelar și are, la rîndul său, mulți tineri pe care-i învață meseria.

În 15 ani, comunistul Aurel Stanciu a străbătut drumul de la argat la maistru oțelar. Acest drum i-a fost deschis de 23 August 1944, iar far călăuzitor i-a fost partidul.

Maistrul constructor

Il cheamă Păun Nicolae și este de loc din Crivina, regiunea Ploești. Tatăl său era fierar și fiul s-a apucat încă de mic să învețe meseria tatălui. In satul acela de șes însă nu se putea cîștiga mare lucru, așa că Păun Nicolae a plecat la București. Aici, a rătăcit prin multe ateliere.

Abia după 1944, îndrăgind marile construcții, a început să lucreze pe șantierele Bucureștiului. Incetul cu încetul, el a priceput că aceasta este vremea marilor zidiri. Specialitatea lui de fierar betonist își afla acum adevăratul rost. Lucrînd pe șantierul „Casei Scînteii" a fost ales să învețe școala de maiștri. Acum e din nou pe șantier. Dacă-l întrebi: „Unde-ți place să lucrezi cel mai mult?" Iți răspunde:

— Pe șantiere! Acolo vezi cum suie zidurile, cum pe locuri goale se-nalță noi și noi clădiri uriașe.

Un om legat de marile construcții din patria noastră nu poate avea un vis mai frumos decît a deveni membru de partid. Căci partidul nostru este cel ce a prevăzut construirea de blocuri uriașe pentru muncitori, el este cel care a făcut din București și din țara întreagă un imens șantier. Și Nicolae se mîndrește cu faptul că este candidat de partid.

GH. D. VASILE

Cercetătorul științific Nicolae Dinu

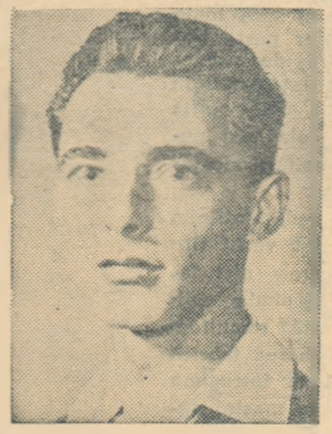
Ca și în celelalte zile, în dimineața aceea de septembrie 1942, Nicolae se afla cu taică-său, la Prahova. Scoteau piatră din rîu și o cărau cu căruța la fabrica de cauciuc de la Florești.

Iși amintí că-i septembrie și că se deschid școlile. Simți o înțepătură în inimă. El, premiant în fiecare clasă, n-a putut merge mai departe, la liceu. Tînjea după lumina cărților. Visul acesta avea să i se împlinească însă abia după eliberare...

Nicolae Dinu, tînărul inimos, dornic de lumină, a intrat la Victoria, la uzinele chimice, ca muncitor necalificat. Sîrguincios și inteligent, Nicolae s-a clasat pe primul loc la școala de calificare, devenind vulcanizator. Aci, în fabrică, a făcut cunoștință cu primele noțiuni de chimie, fabrica l-a însuflețit și mai mult, i-a dat putere nebănuită să învețe mai departe, cu ardoare. Organizația de partid l-a trimis la facultate.

Acum, comunistul Nicolae Dinu e cercetător științific. L-am găsit în unul din laboratoarele Institutului de Cercetări Chimice. Combina o sumedenie de substanțe într-un vas de cristal, urmărind cu atenție reacția lor. Am aflat că se preocupă de stabilirea procedeului tehnologic al noului tip de cauciuc sintetic romînesc.

Dorința comunistului Nicolae Dinu e dorința firească a intelectualului zilelor noastre, ce slujește cu pasiune poporul din rîndurile căruia s-a ridicat.

AL. DINU IFRIM

Președintele din Șarînga

Il cheamă Aurel Vîlcu. Un om între două vîrste, plin de tinerețe și voioșie. E bine legat la trup, înalt, cu fața arsă de soare. E de aici, din Șarînga, un sat de pe lîngă Buzău. Sat frumos, de oameni gospodari, înconjurat din toate părțile cu vii. Născut dintr-o familie de nevoiași, Aurel Vîlcu a cunoscut de mic greutățile vieții.

Țăranii muncitori din Șarînga au pornit în anii aceștia pe un drum nou. In primele lor rînduri, a fost și comunistul Aurel Vîlcu.

— Și așa pămîntul e puțin, să-l mai îmbucătățească și răzoarele? Să ne unim ogoarele tovarăși! spunea Aurel Vîlcu.

Și le-au unit în cadrul întovărășirii agricole. Curînd o să ia ființă aici și gospodăria colectivă. S-au depus deja numeroase cereri. Pentru munca sa închinată bunului mers al comunei, oamenii din sat l-au ales pe comunistul Aurel Vîlcu deputat în Sfatul popular. Aurel Vîlcu este președintele sfatului.

Acum, vara, e greu de găsit: cînd e pe dealuri, la vii, cînd e pe cîmp, la întovărășire, la pepinieră. E mereu în mijlocul oamenilor. Cu ei se sfătuiește întotdeauna, le ascultă propunerile, discută, ia măsuri.

Acesta este comunistul Aurel Vîlcu: om gospodar care îngrijește de comună ca de propria lui casă.

INVĂȚĂTOAREA

— Miron Safta — învățătoare, comuna Adam, raionul Berești... Perseverență... corectitudine... abnegație... muncă neobosită pe tărîm obștesc...

Emoția o copleșește. Abia aude cuvintele vorbitorului. Una, două, frînturi din ceea ce spune. Imagini de neuitat i se perindă pe dinaintea ochilor: în 1943 cînd terminase școala normală, s-a dus învățătoare într-o comună care nici nu avea școală. Pe atunci, nimeni nu știa de învățătoarea Miron Safta. Și iată, acum, primește diploma de învățător fruntaș! In viață sînt puține asemenea momente. Numai atunci în 1946, cînd a devenit membră de partid, a trăit o clipă mai înălțătoare decît aceasta. Toți țăranii muncitori o iubesc, o respectă. Cînd s-a înființat colectiva, mulți au venit la ea, să-i ceară sfatul. Și după sfatul ei și al celorlalți comuniști din sat, s-au înscris.

Ii iubește pe copii. Și copiii o iubesc pe ea. Și azi, după ani de zile, studenții Maria Serean și Gheorghe Zlot, fii de colectiviști, cînd se întorc în vacanță în sat, trec neîntîrziat și pe la învățătoarea lor. Odată au întrebat-o:

— Dacă ar trebui să începeți din nou viața, ce-ați vrea să fiți?

I-a privit blînd, a zîmbit și le-a răspuns din inimă:

— Tot învățătoare.

E. SKIBINSKI

EVOCARE

PE BARICADELE MUNȚILOR

In oarba lor furie, hitleriștii se retrăgeau lăsînd în urmă pustiu, ruine și moarte. Dinamita arunca în aer case, școli, spitale, fabrici și uzine. Cartușele dum-dum curmau mii de vieți fără alegere: bărbați, bătrîni, femei, școlari și prunci. In zilele acelea grele, de acum 15 ani, Partidul Comunist Romîn a chemat pe toți oamenii, de la mic la mare, să apere viața, luptînd împotriva hoardelor fasciste. Nu odată, alături de părinți și de frații lor mai mari, copiii au luat și ei parte la această mare și neuitată bătălie.

★

Un batalion de hitleriști se îndrepta spre uzina electrică de la Someșul Rece, cu gînd să o dinamiteze. Coborau hoțește pe cărări ascunse de codru, înarmați pînă în dinți. Dar muncitorii care lucrau acolo au hotărît să apere cu prețul vieții lor casa luminii. Au luat armele în mîini și s-au așezat la pîndă, ascunși pe după stînci.

Vuiau codri de împușcături și de exploziile grenadelor. Plumbii gloanțelor șuierau înfricoșător printre copaci și pietre. Lîngă mecanicul Dumitru Codiș, ferit de gloanțe de pintenul unei stînci enorme, se afla fiul său Gheorghe, un băiat de zece ani, cu obrazul palid și cămașa ruptă. Privea cu ochi mari, cenușii, din care spaima dintîi nu pierise cu totul, cum tatăl său încărca arma și trăgea. Din cînd în cînd, îi dădea la mînă cîteva cartușe aduse de el într-un coș de răchită. Ceva mai încolo, după altă stîncă, fratele său Ion, cu trei ani mai mare decît el, adusese cartușe pentru nenea Lăpușan, un om voinic și vesel, care îi încuraja rîzînd:

— Bravo, vulturașilor, bravo! N-o să-i lăsăm pe fasciști să ne distrugă uzina, și arăta spre șoseaua din vale unde fasciștii, luați prin surprindere, fuseseră siliți să se ascundă prin șanțuri, și trăgeau îngroziți de moarte cu mitralierele.

Gheorghe Lăpușan era comandantul. El hotăra unde și cum trebuie tras asupra inamicului. La fel ca băieții lui Codiș, și prietenul lor, Ion al lui Nonu Burcă, împărțea cartușe și grenade muncitorilor care nu puteau părăsi poziția.

Iată însă că, pe la prînz, cînd soarele dogorea fierbinte deasupra capului, munițiile muncitorilor ajunseră pe sfîrșite. Altele nu se găseau decît jos, în vale, la uzină. Nici un muncitor însă nu putea să-și părăsească locul. Pe de altă parte, însă, dacă dușmanul ar fi simțit că focul slăbește, s-ar fi năpustit la atac. Atunci, ca la un semn, cei trei băieți se făcură nevăzuți prin hățișuri, alergînd spre uzină.

După vreo jumătate de oră, cînd carabinele muncitorilor patrioți trimiteau asupra bandelor hitleriste ultimii plumbi, cei trei copii, urmați de cîțiva bătrîni și femei, aduceau în straițe și coșuri cartușe și grenade. O urgie înzecită s-a abătut apoi asupra inamicului. Incolțiți din toate părțile de un foc nimicitor și primind asupră-le stînci prăvălite cu zgomot infernal, hitleriștii s-au predat. Uzina, casa luminii de la Someșul Rece, fusese salvată!

Cine merge să viziteze astăzi uzina salvată acum 15 ani de urgia hoardelor hitleriste citește cu adîncă emoție slovele înscrise pe placa de bronz așezată acolo îndată după marea bătălie, ca omagiu adus mecanicului Dumitru Codiș, care și-a jertfit viața pentru bucuria și libertatea vieții noastre de azi. Și tot acolo lucrează, în locul tatălui său, mașinistul Gheorghe Codiș, fiul cel mic al eroului căzut, unul din copii care a luat parte la bătălia ce s-a dat pe baricadele munților acum 15 ani.

ION STAVARUȘ

Mulțumim din inimă Partidului

La noi la Uricani

Aș vrea să vă povestesc despre viața mea, despre condițiile minunate pe care le avem noi, fiii de mineri. Eu locuiesc într-unul din cele mai tinere orașe ale țării — Uricani. Cînd s-au pus primele cărămizi, adică în 1952, nici nu știam a dezlega buchiile cărții. Astăzi sînt băiat mare, dar și noul oraș a crescut. Acum locuiesc aici aproape 800 de familii. Toți au case noi. Și ce case... adevărate blocuri. Au camere mari și spațioase, baie și bucătărie. Dar școala? Clase mari, laborator, teren de sport... La noi, la Uricani, avem și club. Aici, noi, pionierii, participăm la cercul dramatic, la cel de muzică instrumentală, de dansuri. In bibliotecă sînt mii de cărți și toate sînt ale noastre, ale minerilor și ale fiilor lor.

Și tatăl meu muncește în mină. De multe ori l-am auzit vorbind despre minunatele condiții de muncă pe care le are. Acum, peste tot, în orice familie de miner te-ai duce, se discută despre noua mașină de extracție ce se instalează, despre cum această mașină le va ușura și mai mult munca. Părinților noștri, nouă, ca și întregului popor muncitor, partidul ne face viața tot mai bună. Mărirea salariilor, reducerea prețurilor la unele bunuri de consum, contribuie la îmbunătățirea nivelului traiului nostru. Cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a eliberării Romîniei de sub jugul fascist, mulțumim încă o dată din inimă partidului, pentru tot ce ne-a dat, pentru viața noastră minunată.

PAUL GRASU, cl. a VI-a
Școala de 7 ani, Uricani,
raionul Petroșani

Pace,

PARTIDUL

Frunză verde de molid
Eu iubesc al meu partid
El ne-arată și ne-nvață,
Să construim astă viață.

Astă viață-nfloritoare
Pentru clasa muncitoare
Pentru acei ce muncesc
Și Republica-nfloresc.

Partidul noi il iubim
Că ne-arată să muncim
Țara noastră s-o-nflorim
Viață nouă să clădim.

GHEORGHE CIULPAN
Școala de 7 ani mixtă—Simian
reg. Craiova

23 AUGUST

S-apropie cu pașii vii
In zvon zglobiu de sărbătoare,
Ziua de cînt și bucurii
A cincisprezecea-aniversare.

O zi în care pe cîmpie,
Prin fabrică sau la uzină,
Din lanuri și gospodărie
S-adună rod, se dă lumină.

Pe calea școlii, sau cămin
Urcăm azi noi, ce-am stat în prag,
Vlăstari ai muncii, și din plin
Simțim Partidul nostru drag.

Să ne-amintim neîncetat
Cînd munca ni-i pe rod stăpînă,
Că muncitorii au luptat
Ca oștile: cu arma-n mînă.

C. CRACIUN
pionier
cl. a VII-a, Școala nr. 124,
București

Mulțumim din inimă Partidului

Cîntecele copilăriei fericite

Le cunoașteți și voi. Le cunosc toți copiii patriei noastre. Cîntecele acestea vorbesc de lumina învățăturii, de tabere, de visurile dragi ale copilăriei, visuri care se împlinesc...

Petruța Drăgan le-a învățat și ea, cu drag. Și nu odată pionierii din detașamentul ei i-au ascultat vocea cristalină, la adunări sau șezători. Sau, bunăoară, la serbările pe care pionierii de la Școala de 7 ani nr. 171 din București, le dau, Petruța e de-obicei „cap de afiș"...

Petruța e o fată mărunțică, întotdeauna veselă și vioaie, mereu găsindu-și ceva de lucru. Nu întîmplător a fost ani de zile președintă de detașament.

Iată că, într-o bună zi, s-a dat la Radiodifuziune un concurs pentru completarea corului de copii. Toți au îndemnat-o și pe Petruța să se ducă. S-a dus și a reușit.

A mai trecut un timp, și iată că Petruța putea fi văzută urcînd grăbită treptele Teatrului de Operă și Balet. Cînta acum și în corul de copii al operei. A apărut în „Boema" și „Carmen", în „Othelo"...

Dar asta nu e totul. Aceia dintre voi care ați fost la filmul „Citadela sfărîmată", desigur ați văzut-o și pe Petruța, în grupul de copii care apăreau în unele secvențe.

...La Radio, la Teatrul de Operă și Balet, în film... Toate drumurile îi sînt deschise Petruței. Toate drumurile sînt deschise azi, mulțumită partidului, tuturor copiilor patriei noastre.

...De curînd, Petruța, fata mai mică a strungarului în fier Drăgan, de la Complexul Grivița Roșie, a cîntat pentru a patra oară la televiziune. A ales să cînte unul din cîntecele care-i este mai drag:

„Partid iubit, părinte bun,
Noi sîntem floarea tinereții,
Toți anii-n șir ni se supun
Și le sorbim lumina vieții..."

Copiii patriei noastre cîntă cu însuflețire marea sărbătoare a eliberării de sub jugul fascist. Dintre zeci și zeci de poezii, povestiri, desene sosite la redacție am ales doar cîteva pentru tipar, puține, cît ne-a îngăduit spațiul. Din acestea, se vede bucuria cu care copiii întîmpină ziua de 23 August, entuziasmul cu care ei cîntă imnuri vieții fericite și Partidului nostru drag, conducătorul spre o viață mai bună, spre zări mai luminoase.

Parcul copilăriei mele

Cu trei ani în urmă, casele din cartierul nostru erau mici și sărăcăcioase. Acum însă, încă de departe se zăresc blocurile cu trei etaje, care s-au înălțat uimitor de repede, pentru a adăposti sute de familii muncitorești. Astăzi parcă stau de strajă la intrarea acestui cartier denumit Parcul Vatra Luminoasă.

Pentru mine însă parcul înseamnă grădina ce se întinde pe o suprafață de peste un hectar, cuprinzînd mijlocul cartierului cu copaci care au crescut și s-au înălțat o dată cu mine. Mi-aduc aminte cum pe locurile acestea erau doar cîțiva arbori răzleți crescuți la întîmplare, înconjurați de o iarbă măruntă și uscată.

An de an parcul și-a schimbat înfățișarea, îmbogățindu-se cu arbuști de tot felul care i-au dat un colorit variat. Primăvara, cînd soarele își trimite primele raze arzătoare, parcul se împodobește cu crenguțele galbene ale tufelor de cuișori care se armonizează plăcut cu covorul verde al ierbii proaspete. De multe ori întrerup pentru o clipă lecțiile și mă apropii cu plăcere de geam să privesc parcul din fața casei, parcul care mă cheamă să-mi petrec acolo tot timpul liber. Pe marginea dinspre șosea salcîmii orientali își flutură în vînt crenguțele firave cu clopoțeii lor galbeni. Printre aceștia se strecoară grupuri de arbuști cu frunze mărunte. Pe covorul de iarbă verde ce se în-

tinde printre arbori, sînt orînduite flori cu multă artă.

Pe marginea straturilor, petuniile cu cupele multicolore desfată plăcut ochiul. Ici-colo, grupuri de molizi și pini aduși din cine știe ce vîrf de munte amintesc de o vegetație alpină. De cînd vine primăvara parcul este plin de verdeață, copii mici și mari se joacă la soare. Unii din cei mici așteaptă rîndul la leagăn. Pe bănci citesc și se odihnesc studenți și bătrîni. Cînd se face seară, în parc e multă veselie. Copiii se ascund prin tufișurile frunzoase, aleargă, cîntă melodii vesele și se joacă adunați în cerc. Băncile sînt pline de lume pe alei se plimbă trecători și peste tot e voie bună.

Toamna coloritul parcului se schimbă. Copacii se îmbracă în haina lor ruginie. Dintre flori întîrzie doar salvele și cana-indica ce înviorează decorul cu florile lor roșii ca de mac.

Iarna printre copacii desfrunziți se văd oameni de zăpadă, copiii fac derdelușuri, ori se bat cu omăt.

Acest parc este doar un colțișor din patria mea dragă: parcul copilăriei mele în care-mi petrec și acum timpul liber.

MIRCEA PALADESCU
cl. a VIII-a, Școala medie Mihai Viteazul, București

bucurii,

Viață nouă

Frunză verde de trifoi
Am scăpat de chiaburoi.
Frunză verde bob cu rouă
Trăim azi o viață nouă.
Frunză verde de pelin
Că în colectiv muncim,
Țara noastră s-o-nflorim.
Frunză verde de tutun
Mergem pe drumul
cel bun,
Nu mai ară calu-n plug
Nici boii-n genunchi
în jug,
Ci ară tractoarele
Pe toate ogoarele.
Frunză verde iasomie
Noi avem GOSPODARIE

MARIA OALA
Școala de 7 ani—Șicula
Oradea

„23 August 1944 — Ziua eliberării patriei de sub jugul fascist".
(Desen de pionierul ROȘCA PETRE, Școala de 7 ani comuna Independența, raionul Negru-Vodă)

Zi de sărbătoare

Zi de soare luminată,
Zi de cînt și bucurii!
Se întinde hora mare
Sus pe deal, jos pe cîmpii.

Nu mai e ca altădată,
Căci la noi, în lung și-n lat,
De la munte pîn-la mare,
Fața țării s-a schimbat!

Școli, uzini, hidrocentrale,
Multe școli elementare,
Cărți cu sutele de mii
Să-nvețe-ai patriei copii!

Să-nțeleagă dumnealor
Foști stăpîni ce robi ne vor,
C-avem drept la-nvățătură
Cum aveau copiii lor!

Și de-a noastră mare țară
Nu se vor apropia:
De la mic, pînă la mare
Cu toți o vom apăra!

MARIANA CURSARU
cl. a VII-a
Dipnești

Pentru Pace!

Pentru pace luptă lumea întreagă
Pacea oricărui om îi e dragă
N-avem nevoie de jaf, de război,
Doar bucurie și pace vrem noi.

Fabricantul se gîndește doar la cîștig;
Muncitorii să rabde și foame, să rabde și frig?
Dar au trecut anii de cruntă urgie
Muncitorul, țăranul, liber vrea să fie!

S-au vărsat multe lacrimi și sînge
Dar nimic pe pămînt n-a putut înfrînge
Voința de pace, gîndul curat,
Și omul robit lanțurile și le-a sfărîmat.

Să muncim, să muncim mai departe,
Să creștem mari, să învățăm multă carte
Pentru patrie, pentru pace, pentru trai fericit
Pentru zările luminoase ce s-au ivit.

KLEIN MANO
cl. a VII-a, Miercurea Ciuc

fericire!

MIHAI BENIUC

PE MUCHE DE CUȚIT

— Fragmente din romanul cu același titlu —

În romanul „Pe muche de cuțit“ Mihai Beniuc ne aduce în fața ochilor evenimente petrecute în vremea ultimului război mondial. Așteptînd să apară în volum, în cinstea marii sărbători de la 23 August, tipărim din roman cîteva fragmente pentru cititorii noștri. Ei vor desprinde de aci aspecte din desfășurarea evenimentelor de la 23 August 1944.

Abia în ziua de 22 august dădu nenea Tudor pe acasă, dar și atunci numai pentru o clipă. Știa, firește, de ofensiva de la Iași. „E un eveniment de o importanță covîrșitoare pentru noi... Se va produce o cotitură!“... îi spuse.

Nenea Tudor îi păru prea misterios lui Mustea. Tot ce putu să afle de la el era că regele și Antonescu, ca și toți șefii partidelor burgheze, își pierduseră capul de spaimă. „Noi știm ce avem de făcut și sîntem pregătiți! îi spuse lui Mustea la plecare și îi strînse mîna. Tu rămîi aici și mă aștepți“.

Dar nenea Tudor se întoarse abia a doua zi. Părea nervos.

. . . .

Deodată sună telefonul. Nenea Tudor ridică grăbit receptorul:

— Am înțeles, răspunse după ce ascultă puțin. Cum? Cînd asta? Chiar acum? Sîntem gata!

Nenea Tudor puse receptorul jos și nu mai așteptă să sune celălalt telefon, ci formă el un număr.

— Acu-i acu! zise. A bătut ceasul pentru noi. Eu plec. Deseară, chiar dacă nu mă întorc pînă atunci, pleci și te prezinți la șapte fix la restaurantul Patronajului de la interne. Îl cauți pe Daroiu. Îi spui atît: „Azi facem ceea ce trebuia să facem mîine. Cu un ceas mai devreme! Adică, măi frate, cu o zi mai devreme. Dar dacă ieri ar fi fost prea devreme, poate că mîine ar fi prea tîrziu“.

Mustea asculta limbajul acesta misterios și se uita la nenea Tudor. Dar nu voia să mai întrebe nimic.

— „Cu cine o fi vorbit nenea Tudor?“

Mustea rămase singur și se frămînta. Ce era, tot nu știa. Sigur era numai că Daroiu era șeful unui grup politic. Deci grupul avea o misiune de îndeplinit din moment ce îl trimisese nenea Tudor la Daroiu. „Dar ce misiune?“ se frămînta.

„S-a terminat, așadar! Sau mai bine-zis acum începe“, continuă apoi Mustea. I se păru brusc a înțelege. „Acu-i acu!“ zisese nenea Tudor. Scoase, ca împins de un resort, pistolul Walther din buzunarul interior al hainei și începu să-l controleze. I se părea cam mică arma aceasta cu un calibru de nouă milimetri. Numără cartușele, puse siguranța și vîrî arma la loc, acolo unde se țin de-obicei actele de identitate. Apoi își aduse aminte de Cluj, de momentul cînd se uita prin țeava puștii la lumină, spre cer, ca să vadă dacă e curată, atunci cînd plecaseră de acolo cu patru ani în urmă. „Patru ani fără două săptămîni, își zise, verificînd în minte datele. Acum întoarcem armele!“

E a ora trei după-masă iar afară, soare, senin, cald, liniște. În Romînia luna august e una dintre cele mai frumoase.

. . . .

La ora fixată, după ce se învîrtise nervos vreo jumătate de ceas prin apropiere, Mustea intră în restaurantul Patronajului din subsolul ministerului de interne, care se găsea zid în zid cu cumplitele pivnițe de tortură ale Siguranței Centrale. Dar nu era momentul să se gîndească la așa ceva. Îl căută pe Daroiu și îi comunică dispozițiile lui nenea Tudor.

— Ce s-o fi întîmplat? întrebă acesta mirat. Abia mîine ar fi trebuit...

— Nu știu. În orice caz, merg și eu cu voi. Așa mi-a spus.

— Vino. Plecăm imediat.

Mustea se lămurise de ce era vorba, dar socoti că este mai bine să tacă, din moment ce nu fusese însărcinat să dea explicații. De altfel nici el nu primise vreuna.

Curînd, se întîlniră lîngă restaurantul „Cina“ din Piața Palatului cu cîțiva tovarăși, tineri și mai bătrîni, care fuseseră anunțați, pe semne mai de mult, că trebuie să fie gata. De acolo porniră, sub conducerea lui Daroiu, de care Mustea nu se îndepărta nici un pas, pe Calea Victoriei; apoi o luară pe calea Griviței, cotiră către Piața Buzești, iar de acolo pe strada Dr. Felix, unde intrară într-o curte. Acolo îi aștepta Ion Ion. Repede fură chemați cîțiva ceferiști de la ateliere. Erau unsprezece în total, cu Mustea doisprezece. Ion Ion avea în pază armamentul. Le dădu la toți revolvere.

— Ia te uită! Ioane, tu ești? Te-ai întors? Cine-ar fi zis că un pirpiriu ca tine... Mustea vru să completeze propoziția, dar o suspendă.

— Nici n-am plecat. Am fugit de la armată. De! Așa s-a cerut. Acum iată-mă! Iată-ne împreună! Vom face acum ceea ce atunci abia visam...

Curînd ieșiră din nou în stradă cu brasarde roșii și în formație. Se întoarseră pe același drum pînă la Palat. Trecătorii se uitau la ei. „Comuniștii!“ zise cineva. Oamenii comentau. Se știa că se întîmplase ceva neobișnuit, dar la radio nu se dăduse încă nici un comunicat, de aceea se vorbea numai în șoaptă. Grupul cu brasarde roșii trecu prin fața Palatului, către intrarea dinspre biserica Crețulescu. Dar, deodată, porni o răpăială de mitralieră, nu de la interne, cum li se păru în primul moment, ci de la acoperișul unui bloc, din Calea Victoriei. Se trîntiră la pămînt. Trecătorii se risipiră, fugind care încotro prin întunericul ce se lăsase.

— E cineva rănit? întrebă Daroiu. Să răspundă fiecare pe rînd da sau nu.

Numără de unsprezece ori „nu“.

— În ordine. Acum pe brînci unul după altul, la Palat.

Executară ordinul repede, santinela nu-i opri, dimpotrivă, îi salută prietenește.

Ieși cineva să-i recunoască și le strînse tuturor mîna, în semiîntunericul de la intrare. Era tovarășul Barbu, pe cît putu distinge Mustea prin obscuritate.

Îi conduse în sala de arme, de unde luară cîteva pistoale automate germane.

— Și-acum, băieți, o mică gustare? întrebă tovarășul Barbu.

Refuzară cu toții. Mîncarea și băutura nu sînt bune înainte de-a porni la treabă serioasă, ci numai după ce ai terminat. Ofițerii de la Palat, ce intrau și ieșeau, se uitau neliniștiți la acești oameni simpli, cu brasarde roșii, dar nu ziceau nimic.

— Gata? întrebă tovarășul Barbu.

— Gata! răspunseră deodată.

— Atunci haidem!

Se postară cu revolverul în mînă la ușa pe care intraseră. Deodată apărură cinci inși, escortați de soldați și se îndreptară spre ușă. Un camion aștepta afară. În piața Palatului lumea începuse să se agite căci se dăduse comunicatul: Romînia ieșise din criminalul război antisovietic! Iar principalii complici ai lui Hitler se găseau încadrați de cei doisprezece cu brasarde roșii. Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Pichi Vasiliu, Pantazi și Elefterescu. Urcară cu toții în camion. Mustea se sui ultimul, după Daroiu, și rămase la spate, cu automatul gata.

Camionul porni pe Calea Victoriei și se pierdu în beznă. După un drum lung, pătrunseră într-un cartier mut și neumblat.

— Unde sîntem? întrebă Mustea pe Daroiu.

— În Vatra Luminoasă.

— Ce întuneric!

— Pe unde trec ăștia — zise Daroiu, arătînd cu capul spre arestați — se face întuneric.

Opriră la o casă și le deschise tot tovarășul Barbu, care sosise între timp.

Era o căsuță drăguță, cu un hol și o sufragerie, jos, și cu două dormitoare sus. Fiecare arestat fu închis într-o cameră și dat în paza unui tovarăș din Garda Patriotică ce-i escortase pînă acolo. „Domnii aceștia sînt obișnuiți să fie serviți cu icre negre — se gîndi Mustea — dar dacă nu vor fi cuminți, s-ar putea să-i ospătăm și cu niște icre de plumb“.

Cei cinci arestați se uitau neliniștiți, afară de Ion Antonescu care stătea țeapăn, căznindu-se să pară nepăsător. Elefterescu și Pichi Vasiliu se certau. Pantazi plîngea, plîngea într-una. Aceasta la cina care li se servi și pe care o înghiți în silă. Li s-a spus că pot să-și comande ce le place. Apoi fură din nou izolați.

— Nu i-ai mai văzut? întrebă Daroiu.

— E întîia oară și, cred, ultima oară.

— Așa cred și eu, căci trebuie să pleci acum. Dă-mi automatul. Ai revolverul la tine? Noi rămînem aici, să-i păzim.

— Am revolverul. Cu bine. De altfel, cred că voi pleca pe front curînd.

— Unde?

— La Berlin.

— Deocamdată avem încă treabă pe aici. La noapte o să ne dea de furcă hitleriștii, care or să fie mai turbați ca oricînd.

Mustea se întoarse cu camionul pînă în centrul orașului. În piața Palatului era o adevărată manifestație. Domnea bucuria și entuziasmul. Toată lumea era convinsă că armatele hitleriste vor fi alungate din țară în curînd.

— S-a sfîrșit războiul! Ura! strigă cineva.

— Trăiască Partidul Comunist! strigă altă voce.

Și ca o explozie repetată răsună îndelung: „Ura! Trăiască Partidul Comunist!“

După douăzeci de ani de ilegalitate era întîia oară cînd se putea striga liber în Romînia: Trăiască Partidul Comunist! „Și de-acum se va putea striga așa totdeauna“, gîndi Mustea, îndreptîndu-se spre Aleea Alexandru, unde i se indicase să se prezinte.

Mergea cu pasul apăsat. Se auzea singur cum calcă mai tare. Parcă era în marș.

. . . .

Pe străzile Bucureștiului, angajîndu-se în luptă și dezarmînd pe hitleriști, grupurile patriotice organizate și înarmate de comuniști acționau.

În zorii zilei de 24 august, cînd Iuliu Maniu și alți capi ai așa-ziselor partide istorice nici nu știau ce se întîmplase și tremurau de venirea armatelor sovietice biruitoare, mari unități ale armatei romîne, împănate cu forțe patriotice muncitorești, datorită comuniștilor, datorită lor și legăturilor lor cu generalii patrioți, se găseau postate la nordul capitalei pe linia lacurilor, în ordine de bătaie.

„Cînd și de unde au apărut așa de repede?“ se întreba Mustea, pătrunzînd pînă în prima linie, datorită brasardei sale roșii.

Era liniște pe lîngă lacuri, o liniște cum n-a mai fost. Soldați, mitraliere, tunuri de cîmp, aruncătoare de mine, stăteau în așteptare, îndreptate spre nord.

— Pe cine căutați? l-a întrebat un tînăr sublocotenent, privind atent de sub casca-i de oțel pe Mustea.

— Trebuie să văd unde s-au plasat forțele patriotice...

— În flancul nostru stîng.

Prezentarea a fost scurtă și severă ca între oameni ce n-au timp de pierdut.

Mustea trebuia să se întoarcă repede în oraș, unde avea altă sarcină. Soarele încă nu răsărise. Pe drum revăzu pe sublocotenentul tînăr, plimbîndu-se îngîndurat.

Nu putu trece fără să-l salute zîmbind. Se apropie și ofițerul de Mustea. Zîmbea și el. Părea nedumerit.

— Am venit toată noaptea cu trenul ca să ajungem la timp. Tocmai din Dobrogea.

— Cum? Nu sînteți de-aici?

— Sîntem din Divizia 9-a.

— Și nu v-au oprit nemții?

— Au încercat. La Cernavodă ei dețineau podul. Ne-am făcut drum cu brandurile și cu mitralierele plasate pe vagoane-platforme, împinse de la spate de locomotivă. Am ajuns și la baionetă.

— Și totuși ați sosit la timp!

— Ordinu-i ordin. Soldatul trage în hitleriști cu o sete, de parcă ar trage în lupi!

— Asta-i!

— Acu să vedem ce-o să vină... Dar îi răzbim. Mă mir că maiestatea sa îi crede pe „cuvînt de onoare“ pe generalii ăștia, nu știu cum îi cheamă, că se vor retrage pașnic sau așa ceva...

— Hansen și Gerstennerg.

— O să vadă maiestatea sa ce cuvînt de onoare au hitleriștii! Noi îi cunoaștem... Dar tocmai pentru că-i cunoaștem știm și cum să-i luăm... De-acum, lasă pe noi!

Mustea se despărți de sublocotenent, strîngîndu-i călduros mîna.

Lîngă o pușcă mitralieră cîțiva soldați fumau din aceeași țigară pe rînd. Unul desfăcuse cu baioneta o conservă și mînca. Un altul, cu un pansament la cap prin care străbătuse o pată de sînge, scria de zor cu un creion pe o foaie de hîrtie ceva, pe semne... o scrisoare către ai săi.

„Dacă toate unitățile au răspuns așa, își zise Mustea, atunci s-a petrecut în Romînia una din cele mai mari minuni ale istoriei contemporane. Un popor s-a scuturat de bălăriile fascismului care-l năpădiseră și s-a ridicat în picioare cu steagul revoluției sus. Această minune am făcut-o noi, comuniștii. Despre aceasta se va mai vorbi în istorie“.

Porni pe Șoseaua Jianu. Florile de trandafir se trecuseră. Rămăseseră fructele, dînd unele în copt și rămăseseră spini mulți, aspri și ascuțiți, să apere parcă fructele.

Soarele dinspre Pipera, de după pădurea Andronache, ațîțat și roșu, se umfla ca o gură de vulcan, gata să reverse.

Dar era liniște.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii“ tel: 17.60.10; 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“